

עטרת יעקב

זמנים בני ברק יצ"ו
 כניסת שבת 7:27
 יציאת שבת 8:32
 ר"ת: 9:01

ולעי"נ מ' רבקה בת תמו ע"ה ומ' דונה בת קלרה ע"ה ומ' רבקה בת סוליקה ע"ה

זאת התורה אדם כי ימות באהל (במדבר יט יד)

מפסוק זה דרשו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות סג ב) שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליהם.

ולכאורה - תמה מרן החפץ חיים - דרישה זו נראית תמוהה שהרי דברי תורה חיים הם למוצאייהם ומרבה תורה מרבה חיים, וכתוב וחי בהם ולא שימות בהם, ואיך דורשים מהאדם שימית עצמו עליהם?

וביאור זאת על ידי משל: מעשה בעשיר גדול שהיתה לו חנות ענקית שממנה התפרנס והביאה לו רווחים גדולים גם מהעיירות שבסביבה וכולם הגיעו לחנות שלו והעשירוהו עושר רב אותו עשיר לא קבע זמן ללימוד ותמיד היה מגיע מוקדם הביתה מהתפילה שהריץ אוכל משהו וממהר לחנותו.

יום אחד המתינה לו אשתו זמן רב ולא הבינה מה יום מיומיום שהוא מתעכב וכשהגיע שאלה אותו מה קרה אמר לה הייתי עסוק למחרת ראתה שוב שהוא מתעכב הלכה לבית המדרש וראתה שלומד אמרה לו השתגעת החנות מליאה קונים והמוכרים טורחים ואתה בעל הבית זה מה שעושה יושב ולומד, סגור את הספר ולך לחנות! כמו פקדה עליו.

שמע אותה בעלה עד שסיימה טענותיה. נענה ואמר לה: רעייתי תחשבי נא לרגע שמלאך המות היה בא ואומר לי הגיעה שעתך.-

נבילה האשה אמרה לו ח"ו אל תפתח פה ... והוא ממשיך בתיאורו - והיה נוטל את נשמתו האם היו עוזרות לך כל טענותיך על הקונים והמוכרים שממלאים את החנות? אמר לה: תחשבי שאכן נפטרתי מן העולם ומה איכפת לך שבעוד שעתיים אשוב לתחיה ואלך לחנות.

ואמר החפץ חיים: זהו מה שאמרו שאין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה שיחשוב כאילו הוא מת עבור כל העסקים האחרים וינצל זמן זה ללימוד תורה.

ואמרו שמעשה זה ארע בחפץ חיים עצמו שהיה יושב ולומד ומתפרנס מהחנות שניהלה אשתו ופעם היו קונים רבים ובקשה את עזרתו והח"ח סירב וטען שאין לו פנאי ולא יכול להתבטל מלימודו לזה אף לשעה קלה ברם היא הוסיפה לטעון לעומתו כי אינה יכולה להסתדר בלעדי עזרתו ואז אמר לה תדמי בגפושך אילו כבר לא הייתי חי והיה מעוחתי כבוד עם שוכני עפר מה היית עושה? שמעה וקבלה והדלה מלבקש יותר את עזרתו קם ודרש זהו שאמרו רבותינו אדם כי ימות באהל.

דברים אלו תקפים ואקטואליים מאד בדורנו דור התקשורת כאשר אנו מסובגים עם כל מיני כלים ואמצעי קשר המייבאים כל מיני ידיעות וחדשות מסוף העולם ועד סופו מכל המתרחש בעולמינו מה שרובם ככולם של ידיעות אלו מיותרים הם ואין בהם צועלת וצורך לחיים ורק יש בהם כדי להוציא את האדם מהריכוז ולבלבל ולהעכיר את דעתו.

לואת עלינו להתחזק להתרחק ולהינער מהם כדי שלא תהיה המחשבות טרודה מהם לא רק בזמן הלימוד והתפילה אלא כאמור גם בשיגרת החיים הם מועדים ליטול את יישוב הדעת ושמחת החיים הנצרכת כ"כ לבריאות נפש האדם.

ועל אחת כמה וכמה בזמן לימוד התורה שכבר הוזכרו גדולי ישראל שלא להחזיק מכשיר קשר בזמן לימודו הקבוע שלא יהיה תורתו קרעים קרעים [עי' סנהדרין דף ע"א] ואמרו בעבודה זרה דף ג' ע"ב הפוסק מדברי תורה ועוסק בדברי שיחה מאכילין לו גחלי רתמים רח"ל אלא גם אם לא הפסיק עצם החזקת מכשיר כבר אינו מחובר לתורה כראוי כי כל רגע יכול להיות מוטרד וע"כ עיצה טובה קמ"ל בהכנסו לבית המדרש יתנתק מכל העולם כדי לקיים הפסוק אדם כי ימות באהל וככה זוכים לכתרה של תורה.

ומסופר על א' מגדולי הת"ח בדורינו זצ"ל שבהכנסו למקום לימודו היה מרוקן את כיסיו כדי לעשות מעשה ופעולה של התנתקות בהיותו יושב על התורה ועל העבודה.

שאלות בפרשה עם פירש"י:

א. בוכת מי היה הבאר וענני כבוד?

ב. מאיפה לומדים שבתפילה צריך לפרש ולפרט כוונתו?

ג. מהיכן לומדים שמי שמבקשים ממנו מחילה שלא יהא אכזרי מלמחול?

ד. מאיפה לומדים שצריך לפרסם את הניסים?